

De Paardenfluisteraar
Zoë's grootste overwinning
Gina Mayer

Leesexemplaar

De Paardenfluisteraar
ZOË'S GROOTSTE OVERWINNING

Gina Mayer

Vertaald door Elsbeth de Jager

P E L C K M A N S

De Paardenfluisteraar
Zoë's grootste overwinning
Gina Mayer

Vanaf 10 jaar

© 2024, Gina Mayer en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Pferdeflüsterer-Academy – Zoes größter Sieg*
© 2020 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: Pelckmans Uitgevers
Omslagbeelden & illustraties: Shutterstock / © kaiwut niponkaew, © Papuchalka – kaelaimages, © Aleshyn_Andrei, © yod 67; Adobestock / © Gerhard Bittner; iStock / © Parfonovaluliia
Vertaling: Vertaal- en Tekstbureau De Jager
Zetwerk: www.intertext.be

D/2024/0055/422
ISBN 978 94 6310 729 7
NUR 283/284
THEMA YFP, YFM, YNNJ24, 5AL

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6383 599 2

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be
 x.com/Pelckmans_be
 instagram.com/pelckmans.be

De zee was glad en glansde als blauw glas. Er scheerden een paar meeuwen over het water. Hun schorre gekrijs weergalmde in Zoë's oren terwijl ze Shaman halt liet houden en van zijn rug sprong. Haar blote voeten landden in het warme, zachte zand.

'Is het geen droom?' vroeg Cyprian en hij steeg ook van zijn paard. 'Waarom ben je niet eerder gekomen?'

'Ik weet het niet,' antwoordde Zoë.

Op dat moment kwam de grond onder haar voeten in beweging. Het zand kwam omhoog en golfde als wild water.

'Wat is dat?' vroeg Zoë angstig.

Toen zag ze dat Cyprian langzaam begon te zinken. Hij stond al tot zijn kuiten in het zand.

'Cyprian!' riep Zoë. 'Kom naar me toe, het is gevaarlijk!'

'Geef me je hand, Zoë. Alsjeblieft,' zei Cyprian.

Hij strekte zijn hand naar haar uit en ze probeerde hem te pakken. Maar hoe ze ook haar best deed, het lukte haar niet. Cyprian zonk steeds dieper weg. Zijn benen waren in de grond verdwenen en nu bedekte het zand ook zijn heupen en daarna zijn borst.

‘Cyprian!’ schreeuwde Zoë. ‘Blijf bij me!’

‘Help me, Zoë,’ zei Cyprian met een opvallend rustige stem. ‘Laat me niet in de steek.’

Ze liet zich op de grond vallen, maar ze kon niet bij zijn hand. Nu verdwenen zijn schouders ook in het zand, daarna zijn hoofd en... Cyprian was weg. Het strand sloot zich boven hem en het zand was weer glad en rustig.

Ze was hem kwijt.

1

Shaman galoppeerde in een ruime bocht over het gras. Het gouden licht van de winterzon viel schuin door de toppen van de besneeuwde bomen die om het weiland stonden. Onder de hoeven van de mustang dwarrelde de poedersneeuw op, die 's nachts was gevallen. De vlokken stoven glinsterend alle kanten uit.

Zoë stuurde Shaman naar rechts. Ze reden naar de hindernis die Isaac in het midden van het veld had opgesteld. Hij had een dunne tak dwars over twee langere takken gelegd die rechtop in de sneeuw stonden. Deze constructie was niet erg stabiel en bij de geringste aanraking zou het geheel uit elkaar vallen.

Maar dat moest ook. Shaman mocht de horizontale tak niet raken, maar moest er in een grote boog overheen springen. En dat deed hij inderdaad.

Toen de hoeven van de hengst zich tegen de grond

afzetten, leunde Zoë ver naar voren. Ze had het gevoel dat zij en Shaman het gouden avondlicht tegemoetvlogen en dat hun lichamen zich daarin oplostten.

Ze juichte voordat de voorhoeven weer op de grond terechtkwamen. Shaman landde zacht en galoppeerde nog een stuk verder totdat Zoë hem aan de rand van het weiland halt liet houden. Ze klopte hem op zijn zwarte hals die in de ijzige lucht dampte.

‘Jullie hoeven alleen over de hindernis te springen, niet over het hele bos,’ zei Isaac terwijl hij naar hen toegelopen kwam.

‘Dat was niet slecht, hè?’ Zoë liet zich van Shamans rug op de besneeuwde grond glijden.

Normaal droeg de mustang geen hoofdstel en ook geen zadel als Zoë een buitenrit maakte, maar vandaag had Zoë een uitzondering gemaakt voordat ze naar het bos gingen. Shaman had het bit met grote tegenzin aangenomen. Hij haatte het hoofdstel net zo erg als het zadel. Maar bij springen was het echt nodig.

‘Shaman is echt een geweldig paard.’ In gedachten streefde Isaac over de vacht van Shaman. Die was zo zwart als ebbenhout.

Nog niet zo lang geleden zou Shaman hevig geschrokken teruggedeinsd zijn als iemand anders dan Zoë hem had aangeraakt. Nu bleef hij bij zo’n aanraking rustig staan.

Dat maakte Zoë trots. Tenslotte was zij degene die het getraumatiseerde paard zijn leven had teruggegeven. Maar tegelijkertijd was ze ook een beetje verdrietig dat Shaman nu niet meer alleen van haar was.

‘En ik?’ vroeg ze als grapje. ‘Ben ik geen geweldige ruiter?’

‘Hm.’ Isaac fronste zijn voorhoofd.

Zoë wist dat hij graag met zijn vingers door zijn blonde haren had gewoeld, zoals altijd als hij nadacht. Maar hij droeg wanten en zijn haren zaten verborgen onder een zwarte skimuts die hij onder zijn cap droeg. Hier buiten in het bos was het in dit jaargetijde min twintig graden.

‘*Hm.* Wat bedoel je daarmee?’

‘Je bent nog steeds niet soepel genoeg in je bewegingen. In plaats van Shaman te helpen, laat je hem al het werk doen. Een ander paard was op die manier niet over de hindernis gekomen.’

Zoë zuchtte. ‘Hoe kan ik het dan beter doen?’

‘Tja...’ Isaac blies zijn wangen bol.

‘Is het zo erg?’ vroeg Zoë.

Hij lachte en schudde zijn hoofd. ‘Onzin. Je bent gewoon goed, maar het is te merken dat je nooit echt hebt geoefend met springen.’

Zoë en Isaac zaten allebei op Snowfields Academy, een internaat in het noordwesten van Canada. Als

leerling van Snowfields Academy werd je voorbereid op een carrière als prof in de internationale paardensport.

Isaac zat in de klas met springruiters en trainde elke dag met hindernissen, terwijl Zoë tot de groep paardenfluisteraars behoorde. Bij Natural Horsemanship, zoals het paardenfluisteren officieel heette, ging het er niet om dat paarden topprestaties leverden, maar je leerde daar om met ze te communiceren.

Dat klonk eenvoudig, maar dat was het niet. Al meer dan een jaar probeerde Zoë om de paarden te begrijpen, maar het enige dier waarin ze zich echt kon inleven, was Shaman. Soms zou ze liever de hele dag oefenen met pirouetten, galopwissels en springen, want het vertrouwen van een paard winnen was een stuk moeilijker dan dat.

‘Oké,’ zei Isaac. ‘Laten we een oefening doen die mevrouw De Cresco ons een keer heeft voorgedaan. Ben benieuwd hoe dat gaat.’ Hij liep door de sneeuw naar de takken en stammen die ze aan de rand van het veld hadden opgestapeld. Dat was hun assortiment balken, zoals ze het voor de grap noemden.

Het was na kerst begonnen, toen Isaac met zijn merrie Samantha over een boomstam was gesprongen. Zoë was er met Shaman achteraan gesprongen en Isaac had kritiek gehad op Zoë’s zit.

Toen had ze het meteen nog een keer geprobeerd en

in de dagen daarna steeds weer. Kort daarop waren ze op deze plek met hun springtraining gestart.

Intussen hadden ze takken en stammen van allerlei groottes en diktes verzameld waarmee ze hun parcours konden bouwen.

Natuurlijk hadden ze ook in een van de rijhallen op school kunnen trainen of buiten in een van de bakken die ook in de winter sneeuwvrij waren. Maar hier in het bos kon niemand hen zien en dat vonden ze allebei fijner.

Zoë wilde niet dat Jacob haar zag. De leraar van de paardenfluisterklas was vroeger zelf een professionele springruiter geweest, maar nu stond hij uiterst kritisch tegenover de springsport.

Shaman was zijn paard en hij zou het er zeker niet mee eens zijn dat Zoë met hem aan het springen was. Maar Shaman vond het net zo leuk als Zoë zelf, dat voelde ze echt wel.

Ook Isaac had liever niet dat Jacob wist dat hij Zoë trainde. Hij zat pas een paar maanden op Snowfields en zou het liefst van klas wisselen en naar de paardenfluisteraars gaan. Alleen nam Jacob nu geen nieuwe leerlingen aan. Misschien in de zomer, had hij gezegd toen Isaac hem het had gevraagd.

Tot het zover was, wilde Isaac natuurlijk op geen enkele manier bij de leraar in een negatief daglicht komen te staan.

Isaac trok drie dunne takken uit de stapel en legde ze een paar meter voor de hindernis op een afstandje van elkaar neer.

‘Eerst ga je hieroverheen en dan komt de sprong,’ legde hij uit. ‘Kom maar op.’

Zoë wilde op Shamans rug klimmen, maar Isaac schudde zijn hoofd.

‘Nee, niet op die manier. Met Shaman is het te gemakkelijk.’ Hij wees met uitgestrekte hand naar zijn merrie. ‘Probeer het maar op Samantha.’

‘Oké.’ Zoë liep naar de merrie die Isaac aan een boomstam had vastgebonden. Samantha liet haar hoofd hangen en zag er nogal somber uit. De mooie appelschimmel kwam net als Isaac uit Nieuw-Zeeland. Ze kende geen sneeuw en hield ook niet van dat koude spul dat hier in Canada al wekenlang op het gras lag.

En dit jaar hadden ze nog geluk, want normaal lag in januari de sneeuw zo hoog dat je geen buitenrit in het bos kon maken. Maar sinds kerst was het weer koud en helder geweest en had het haast niet gesneeuwd.

Toen Zoë in het zadel was gaan zitten, kwam Samantha met tegenzin in beweging. Zoë liet haar eerst een rondje over het veld galopperen, waar de sneeuw inmiddels al behoorlijk platgetrapt was. Daarna liet ze de merrie naar het midden van de hindernis draven.

Samantha was een geoefend springpaard en kwam gemakkelijk over de takken, hoewel de tussenruimte elke keer verschillend was. Maar toen de hindernis plotseling voor haar verscheen, was dat veel te moeilijk voor haar. Op het laatste ogenblik probeerde ze zich af te zetten, maar ze kwam niet hoog genoeg en schopte de hele constructie in elkaar.

‘Hoera!’ riep Isaac. ‘Dat was hem, gefeliciteerd.’

‘Maar dat was ook echt heel moeilijk,’ zei Zoë terwijl ze naar hem toe reed en afsteeg.

‘Het is een gemene oefening, dat moet ik toegeven.’ Isaac grinnikte. ‘Maar het is te doen. Als je je paard maar de juiste hulpen geeft en niet gewoon afwacht of hij er op de een of andere manier zelf overheen komt.’

‘Dat wil ik zien!’ Zoë gaf de teugels aan Isaac. Daarna rende ze naar de hindernis en bouwde hem weer op.

Isaac steeg op en liet de merrie losjes over de takken draven. Daarna bracht hij haar met een enkele galopsprong over de hindernis. Samantha sprong moeiteloos en elegant en de horizontale tak bleef gewoon liggen.

‘Wauw!’ Zoë klapte enthousiast in haar handen.

Isaac prees de merrie en glimlachte naar Zoë. ‘Zoiets moet je eerst leren.’

‘Precies,’ zei Zoë. ‘Samantha wist nu wat er zou gebeuren. Geen wonder dat het bij jou wel lukte.’

‘De tweede keer is altijd gemakkelijker,’ gaf Isaac toe.
‘Maar de eerste keer kan echt beter dan jij het deed.’

‘Oké, leer het me dan maar.’

‘Dat zal ik doen. Maar niet vandaag. Over drie kwartier is het hier helemaal donker en voor die tijd wil ik terug in het kasteel zijn.’

Zoë legde haar hoofd in haar nek. De zon was achter de boomtoppen verdwenen. Een paar kleine wolkenflarden boven de dennen waren al roodgekleurd. Isaac had gelijk, het zou nu snel donker worden.

‘Zullen we morgenmiddag dan verdergaan?’ vroeg Zoë toen ze over de besneeuwde wegen terug naar school draafden.

‘Nee, dat gaat helaas niet lukken,’ antwoordde Isaac.
‘Om drie uur moeten we voorrijden voor de selectie, weet je nog? En dat duurt tot in de avond.’

‘O ja, natuurlijk. Dat was ik even vergeten.’

En de selectie was de afgelopen weken nog wel het belangrijkste gespreksonderwerp op Snowfields geweest! De springruiters waren al vanaf het begin van het schooljaar bezig om zich op een wedstrijd in de Verenigde Staten voor te bereiden. Er mochten maar drie leerlingen meedoen en daarom was er in de komende weken een openbare selectie waarbij de deelnemers werden uitgekozen.

‘Jij maakt een goede kans,’ zei Zoë terwijl ze bukte voor een tak die met sneeuw was bedekt en dwars over de weg hing. ‘Jij bent verreweg de beste in de klas van Percy.’

Isaac lachte. ‘Ja, in de klas van Percy misschien. Maar de leerlingen uit de klas van mevrouw De Cresco doen ook mee.’

Mevrouw De Cresco gaf op Snowfields les in alle disciplines. Ze was zowel de minst geliefde als ook de succesvolste lerares op school. Geen enkele andere leraar had zoveel beroemde wedstrijdruiters opgeleid als de adjunct-directrice. Haar voormalige leerlingen wonnen nu bekens en medailles in de hele wereld.

Maar dat had ook een keerzijde. De voorwaarden waaraan de leerlingen van mevrouw De Cresco moesten voldoen, waren genadeloos. Ze eiste alles van hen en als iemand niet aan haar hoge verwachtingen kon voldoen of haar niet onvoorwaardelijk gehoorzaamde, wilde ze diegene niet meer in haar klas hebben. Dat was ook met Isaac gebeurd, die eerst bij haar in de klas had gezeten.

‘Meneer Percy zorgt er heus wel voor dat jij meegaat,’ zei Zoë. ‘Tenslotte is hij degene die de ruiters begeleidt.’

‘We zullen zien,’ zei Isaac en hij veranderde van onderwerp. ‘Als je wilt, kunnen we morgenochtend samen trainen,’ stelde hij voor. ‘Om acht uur is het al best licht. Dan spreken we af om kwart voor...’

‘Nee,’ zei Zoë kortaf. ‘Dat gaat niet. Ik... eh... Ik ben de laatste tijd steeds zo moe ’s morgens.’

Dat was helemaal niet waar. Zoë hield ervan om op tijd op te staan. Ze hield van de vroege ochtend, het heldere, blauwe licht kort voordat de zon opkwam. In haar hele leven was ze nog nooit later opgestaan dan negen uur.

Maar de echte reden om zijn voorstel af te wijzen, wilde ze Isaac niet vertellen.

2

Vroeger had Zoë in het weekend altijd 's morgens met Cyprian afgesproken. Dan zadelden ze hun paarden en galoppeerden langs het meer of in het bos. Cyprian had Zoë leren rijden, want toen ze hier op school kwam, had ze helemaal geen verstand van paarden gehad. En tijdens die rijlessen was Zoë verliefd op hem geworden.

Wat Cyprian van haar vond, wist ze nog steeds niet echt. Ze waren nu wel een stel, maar hun relatie was gecompliceerder dan ooit.

Een paar maanden geleden had Cyprian Snowfields verlaten. Hij had zich met zijn getraumatiseerde hengst Eclipse teruggetrokken in de Californische Rocky Mountains. Hij woonde daar op de ranch van Jacob en ging er ook naar school.

In het begin had Zoë om de paar dagen met hem

geskypet, maar nu was het al bijna twee weken geleden dat ze elkaar voor het laatst hadden gesproken.

Cyprian zei zo weinig dat het moeizame gesprekken waren.

Tijdens hun buitenritten vroeger hadden ze ook weinig gepraat, maar dat had Zoë nooit gestoord. Het was fijn om dan samen met Cyprian te zwijgen. Maar aan de telefoon of via een beeldscherm voelden de lange pauzes onprettig.

Hoe minder Zoë met Cyprian telefoneerde, hoe meer ze aan hem dacht. En hoe meer ze over hem droomde. Maar het waren geen fijne dromen en daarna kon Zoë niet meer goed in slaap komen. Ze lag te woelen in bed, ze las en soms ging ze naar het kleine keukentje op de verdieping waar ze sliep en zette ze een beker thee. Daarmee stond ze dan bij het raam en staarde in het donker. Ze vroeg zich af of Cyprian ook over haar droomde. In elk geval af en toe.

Dat wist Isaac allemaal niet. Zoë had hem nooit iets over Cyprian verteld. Waarschijnlijk had hij van de andere leerlingen wel gehoord dat ze een relatie had met Cyprian, maar hij zei er nooit iets over.

Ze waren bij het eind van het bos aangekomen. De weg die naar het meer liep en van daaruit naar school was pas geveegd. Er lag nog maar een dun laagje sneeuw.

Van hieruit had je een prachtig uitzicht op het kasteel, zoals het internaat werd genoemd. En zo zag de school er ook uit: als een kasteel uit de middeleeuwen.

Dikke witte muren en een wirwar van spitse gevels en ronde torens staken af tegen de avondhemel. Daarachter lagen de hoge besneeuwde bergen, waaraan de school zijn naam te danken had.

Zoë en Isaac spoorden hun paarden aan tot galop. Op het open veld hadden ze de wind in de rug en Zoë had het gevoel dat ze naar school vlogen. Een paar minuten later hadden ze de stenen brug over een soort slotgracht bereikt. Daarachter lag het schoolterrein.

Hier stegen ze af en brachten de paarden naar de zadelpplaats.

Een jonge vrouw liep hen op het smalle pad om het kasteel heen tegemoet. Ze droeg haar gevlochten haar als knot op haar hoofd en zag eruit alsof ze uit een andere eeuw stamde.

‘Hoi, Sally!’ riep Zoë. ‘Ben je al vrij?’

De vrouw keek op en leek hen nu pas te zien. Haar gezicht was smal en bleek. Ze leek een jong meisje, terwijl ze toch al negenentwintig was en in de kleine supermarkt op het schoolterrein werkte.

‘Ik heb de winkel vandaag iets eerder gesloten.’ Sally’s ogen waren rood en opgezwollen. Je kon duidelijk zien dat ze had gehuild.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Zoë meelevend.

‘Niets.’ Sally wapperde zichzelf met haar hand koelte toe en lachte moeizaam. ‘Alles is oké.’

‘Ja, dat zie ik,’ zei Zoë. ‘Wat is er aan de hand?’

Sally deed nog harder haar best om te glimlachen en toen begonnen haar tranen weer te stromen.

‘Het gaat gewoon niet,’ zei ze snikkend.

‘Magic,’ zei Isaac.

Sally knikte. Ze haalde een natgehuilde zakdoek uit haar rijbroek en snoot haar neus.

‘Hij haat me,’ zei ze zacht.

‘Dat is niet waar!’ riep Zoë.

‘Waren jullie in de roundpen?’ vroeg Isaac.

Sally knikte. ‘Als Jacob met Magic werkt, is hij het liefste paard van de hele wereld. Hij laat Jacob op zich rijden en hij doet alles wat Jacob wil. Zodra ik alleen maar in zijn buurt kom, draait hij door. Nog even en Jacob weet ook niet meer wat hij moet doen.’

‘Heeft hij dat gezegd?’ vroeg Zoë.

Sally schudde haar hoofd. ‘Nee. Maar ik voel gewoon dat hij het zo langzamerhand opgeeft. Hij werkt nu al zo lang met Magic...’

‘Zes weken,’ viel Isaac haar in de rede. ‘Dat is niet lang, dat is nog niks.’

De tranen stroomden over Sally’s wangen en ze slikte. ‘Jullie zijn echt aardig.’ Het duurde even voordat